

Hij ging vóór haar de kamer binnen waar Heleentje op den grond speelde. Ze volgde hem. Hij, getroffen, bukte zich, ging op z'n hurken zitten, streelde met zijn zwaren vinger 't wangetje van zijn dochtertje. Heleentje bevreesd om het groote, donkere gelaat van den man, begon te schreien.

„Och zoete Heleentje,” en eensklaps langs hem glijdend pakte ze snel het schreiende kind op en kuste het. Het was meteen stil. Verward richtte hij zich op, keek naar haar, ernstig, nadenkend. Maar voor hij nog een woord had kunnen uitspreken, zei ze plotseling gejaagd en hartstochtelijk:

„Het kind is van mij, hoor je. Heleentje blijft hier, ik heb het groot gebracht.” Met gebogen hoofd hoorde hij haar aan.

Enkele oogenblikken later zei hij:

„Ik kom weer terug” en verliet snel het huisje.

Ze bleef achter, verward, beschaamd. De avond viel en het was reeds donker en nog steeds kon ze niet besluiten het licht aan te steken. Star staarde ze voor zich heen. Heel laat begaf ze zich ter ruste. Ze ontweek het bedje.

In haar eigen koele bed kon ze rustiger denken. En toen de ochtend begon te gloren en ze bleek, met overwaakte oogen, opstond, wist ze dat ze niet kon aflaten van Heleentje.

Toen kwamen de dingen en menschen in 'n ander licht te staan. Ze had dien nacht veel gedacht, voortdurend rondgewenteld in haar hoofd de verschrikkelijkheid van de scheiding. Tallooze malen had ze 't verscheurend oogenblik doorleefd, tot ze eindelijk, doodelijk vermoeid, tegen den ochtend was ingeslapen. Bij 't ontwaken was een wonderlijke rust in haar, iets toch nog van een milde pijn. Maar ze kon nu rustiger naar 't kindje kijken en het was alsof iets in haar sprak, haar geruststelde. Alle angsten om scheiding waren weggevaagd.

Om elf uur dien ochtend, juist toen ze de koffie klaar had, kwam hij terug, bloothoofds, de pijp in den mond.

„Ik kom weer es naar 't kindje kijken,” zeide hij lachend. En er was eensklaps een overgroote dankbaarheid in haar, omdat hij sprak van „'t kindje”.

Samen zaten ze aan de tafel, hij aan de eene zijde, zij aan de andere achter 't koffieblad. Stil dronken ze hun koffie.

„Dat smaakt,” zei hij lachend en keek haar aan. Ze zag het staalblauw zijner oogen en de sterke witte tanden. Toen voelde ze zijn blik die langs haar gleeed, haar gezicht, haar hals.

Ze kleurde diep.

„Wil je nog koffie?”

„Graag.”

Hij volgde haar bewegingen en stelde vast dat Anna op dezelfde wijze